

Kozma László

Fenyők

A hegyéleken őket láttad
Horizonton a fenyőfákat.
Bíboran hajnalfényben álltak
Fellobbantak, mint gyufaszálak.
A távolokban halványkékek
Az égboltot ők festették meg.
Tükréként futó fellegeknek
Napfényes tisztások remegnek.
S nézed a sudár fenyőfákat
Szélben hajolva táncot járnak.
Vihar-dörgés és erdő-csöndek
A tisztásokra kipörögnek.

Kiss Székely Zoltán

(Z)iz(z)enet Marosszentimrére

A zsámbéki református templom szentelőjére

Orgonahang — virágpör-zizzenet.
Fény kapar meszet templomunk falán.
Orgonák terhe — ez a gyülekezet
Zsámbékon itt az Úrnak asztalán.

Tízen, százan, ezernyiek leszünk,
Ószázadok oldott kéréiből
szárba szökkenő remény a hitünk.
Erdély felé Nyakas völgyeiből

szél indul. Innen porszemet kap fel
s koptat messzi temetőn kopjafát.
Énekelünk helyettük is, ha kell
gyarlóság szabta határokon át.

Megtérés-méltó gyümölcsöt terem
a templomhajó. Égi fényt iszik
Marosszentimrén kongó cinterem:
most hitet, reményt, békét álmodik.

2008. május 17.

Burján Gál Emil

Évtükör (2.)

ÁPRILIS

~69~

anyanyelvi szinten
hallgat ami nincsen
összecseng a kinn-benn
néma rímeimben
fél utcányi ház van
mind akusztikátlan

~70~

önmaga szárnyaként lebeg
a tavaszi felhősereg
vele jön gomolyogni a
megtetesült harmónia
tartalmuk a szellő-puha
át-átszabott formaruha
árnyfoltok söprik el az ég
fedhető üzenetét

~71~

teel a nyár * nyaral a tél
emlékeidben összeér
a telelés a nyaralás
őszben tavasz * tavaszban ősz
gyökereikkel összenősz
hogy egyesítsen a varázs
nekik te törzs
ha ők gyümölcs

~72~

titokzatos múltat és rejtélyes jövőt
alagútjaival a lelkem összeköt
ott nem csábítanak völgyek rétek hegyek
kiúttalanul önmagában tévelyeg

~73~

mi gurul el a gondolat
mindenség-fókusz alatt
ami lélek-kórus avagy
ami negatív zeneként
jövönkből lopja ki a fényt

~74~

teli vagy üres halmaz-e
az égbolt lármafa tüze
hol nincs sem távol sem közel
de álmoként körülölel
melyben időm a veszteség
hiánya parttalan sötét

~75~

gondolatfutamaimat
nem jelzi vissza az anyag
(talán mert anti-gondolat)
ezért dimenziótlanul
távlatainkon túlra nyúl
határtalan nem-láthatárként
a szellem tiszta igazáért

~76~

tudatom sűrített okosság
általa testem védi sorsát
reflexeim átvillanyozzák
mint bokrukat az őszi rózsák

~77~

évezredek koptatta rótt
betűk csodáján ámulok
imitt-amott Tászkok-tetőők

kék viaduktja összeköt
akkora múltat mint jövőt

~78~

nem nőhet semmi sem
absztrakt jövő fölé
függőleges jelen
zuhan múltunk felé
legmélyén végtelen
tajtékezés a psziché

~79~

gördül a föld-paletta-szín
az évszakok csapágyain
fele homályban fele fényben
ilyen boldogságot reméltem

~80~

folt inog az ág hegyén
tolla háromszínű fény
tájnyi folt az éjszaka
ráfagyott a tél hava

~81~

változataim a
lét kis csodáira
is hasonlítanak
vagy még azon belül
énrám aki az űr
kóválygó halmaza
(ha nem jutok haza)
változataimat
felejttem napra nap

~82~

másodpercekre darabolva
a napjaimat – adagolja
szívem az élhető jövőmet
(mit illik hogy meg is köszönjek)

~83~

nappalaim enciklopédiáját
az álmaim még egyszer kitalálják

~84-85~

dacã n-are apã
sapã
dacã n-are sare
sare
dacã n-are vatrã
latrã
(:)
csaholásával sem vizet
fizet
ha éhes az nem a kaja
baja
ha dühíti Kelet-Nyugat
ugat

~86~

álmokba takarózom
áttetszők mint az ózon
magam fölé ölelnek
ne szívemen pihenjek
és lássam a szabadság
hiányainak arcát

~87~

tatárjárásból itt maradt
győzelmeink a fű alatt
ami ezen a hantra hant
szülőföldön székely kaland
zászlótlanul a csupa–hegy
vidékünk néha mennybe megy

~88~

van egy jelenem és van a jövő
amelybe testem beőrölhető
belep a múlt — hajam is lisztszerű
nem tiszta már a sors vajúdta mű

~89~

helyben idő-űr-utazó
 évszakzenéink csöndje hó
 és egy szivárvány-szín világ
 gyümölcsben álmodik tovább
 (ahogy magokban friss csírák)

~90~

csak én alszom a testem dolgozik
 együttműködtetvén a szerveit
 nem lankad a sejtszintű folyamat
 ennek köszönhetem tudatomat

~91~

múltunk rejtély hiszen jövőnk titok
 ebből sikkasztva arra ráarakok

talányaidat odalophatod
 hadd gazdagodjunk – tolvaj koldusok

~92~

csönd zenéjű némaság
 lengi be az éjszakát
 parttalan melódiák
 éveimet szöve át
 engem gondolnak tovább

~93~

mindenféle daganatban
 lassú robbanás-gyutacs van
 ezt nem tudtuk soha mi
 hatástalanítani

MÁJUS

~94~

egyensúly/nem lehet—lehet
 közötti örök átmenet
 sosemvolt Óperenciákon
 feltündököl-e délibábom
 szárnyalhatok ha az arany
 középút is bizonytalan
 mikor a kór merülni látszik
 bűvár-énem oázisáig

~95~

áramvonalas repülőgép
 formáihoz nem volt előkép
 Ikaroszunkra sem hasonlít
 csupán képletek millióit
 erővé ötvözi továbbá
 sok álmodat működő csodákká

~96~

éjszakai égnyi távlat
klipje a májusi nyárnak
 csillagjegyek intonálnak
 kivetítve gömbbe zárják

létünk anatómiáját
 (térképezi a tudásvagy)

~97~

az én zeném a néma dallam
 hogy a teremtést visszahalljam
 így rezdül-dobban meg a lélek
 membránja melyen át beszélek
 hogy sose koszorúzza bánat
 aura ívű koponyámat

~98~

két helyhez köthet látomásod
 vagy sok személyhez (mint a nászok)
 előre-hátra az időkben
 rímben a szó zenére döbben
 (mint olvasóid egyre többen)
 álmodd az életed csodáit
 mint ébredést az éjszakáid

~99~

csupa virág
 a szilvafád

sziromfehér
akár a tél
e tisztaság
köszönti azt
amit fakaszt
bólong az ág
a fény zenél

~100~

gének tudása őstudás
ezt élteti a tanulás
ketten pedig a rációt
nem tudhatod melyik a jobb
nyomozzák már ki valakik
hogya a boldogság hol lakik

~101~

álmainkban sem lehet
törvényeket szegni meg
ott is sérthetetlenek
mint az ősi istenek
mind-mind egy-örök szabály
másolatai akár
a tejútnyi léthatár

~102~

bekóborolják vágyaid
az álmok hullámvölgyeit
egymást ahol át-átfödik
sosemvolt területeik
lehet a többi kicsi-nagy
magányod hátszárnya vagy

~103~

fekete szellő hajnalig
teregeti hullámaid
közben eget felhőtlenít
hogya ébredező sugarak
simogassák ablakomat
így lesz a hangtalan szobám
színekbe öltöző nyitány

~104~

öntevekeny sejtjeimtől
öntudatos agyamig
végzetem milyen rövid
hány emelet mikrokozmosz
rettegi örvényeit
melyekből erőt merít

~105~

ami agyamnak megismerhetetlen
a semmi-fátylon át mit lát szememben
el- és visszonthullámzó horizontok
fókuszát / éneket / tudati pontot

~106~

logikátlan álmod pszicho-logikus
mit a túlvilágon ért Konfucius
neki az utókor pletykagyűjtemény
és a rádióból ömlesztik felém

~107~

mindenségnyi akarat
egyik dobbanása – vagy
lélekvándorlója vagy

~108~

megsúgja a memorizált múlt
hogya mi milyen jövőre váltsunk
vagy ő az akit a jövő is
lehetőségeiben őriz

~109~

végtelen magasság néz a koponyámba
önnön nyurgaságát vissza-visszalátja
majd ha nem talál ő lesz helyettem árva

~110~

ébredni jó / álom határán
egymásba nő két panorámám
mikor a könnyűségük elleng
megborzongom az ismeretlent

~122~

itt most velünk a béke tünet
az ötszáz éves kegyszobrunkkal együtt
pajzsra emeltük
a megmaradásba vetett hitünket

~123~

van mélység van magasság
köztük egy harangláb
imája ami végül
saját csendjébe szédül
mert minden kondulással
a szüleim után hal

~124~

koponyád görbületének
fókuszát uralja éned
szerveidbe majd a lélek
delejével szerteszéled

~125~

napfényt lélegzenek ki-be
az alkonyok és hajnalok
bolygónyi sejt a semmibe
dobogja szét a tegnapot

JÚNIUS

~126~

semmik fölött semmik alatt
az űr örökké űr marad
ahogy mi benne a nihil
(kiket hiánya körülír)
eltűnünk mint a fotonok
magában általunk ragyog

~127~

benti kintet
kinti bentet
egy-egy verssorom teremthet
mellyel hétfelé tekintek

~128~

pillanatot csak pillanat vonz
amit te öröklétbe kapsolsz

~129~

álomkövekből épül éjszakánk
majd semmivé lesz dévavár gyanánt
történelmünk tud-e olyan szabályt
hogy lelkünk örök hajnalért kiált

~130~

testedet rondítja egy-két
bele nem kódolt betegség
mint a versed a világot
ezt okozza sok hiányod
meg a modern batukánok

~131~

törpe sorsom így jelentős
megfertőzve visszafertőz
vajon ilyen volt Etelköz

~132~

miféle alagutakat
jár be a lélek-gondolat
a mozdulatlan űr alatt
kallódó tárgyaim között
csak önmagába ütközött
hiánya-vágya egyre több

~133~

lelkemnek csoda a test
ahogy őneki a lélek
egymásnak kölcsön-kereszt
és ez a seb egyre mélyebb

~134~

kétméteres narancsfa-törzs
táptalaja vedernyi föld
tán ennyi rajta a gyümölcs
nedvesség napfény széndioxid
termő testté hatványozódik

~135~

ölelő gondolat
mélyén a szeretet
akárha szárnyakat
adnál valakinek
így lesz mind gazdagabb
a lelki életed

~136~

mikor álom lélegeztet
néha búcsú néha kezdet
arcképedet újrifested
két hazát is * pillanatnyi
szülőfölddé összerakni

~137~

szívem aszimmetrikus
helyéből középre húz
mint a szél és mint a táj
öncsendjével levitál
egy örök harmónia
vágyát kell dobognia

~138~

mindegy hogy ott vagy itt
átszúrják-átdöfik
a gondolataid
léted határait
reflexből visszafáj
e szülőföldnyi táj
emlékeként a nyár

~139~

ahogy az óra metronómja dobban
csend és harang visszhangzik mellkasodban

(napok ingája törli vontatottan)
ez a Noétlan Bárka sose lesz kész
aki teremtmény örök újrakezés

~140~

nyitva maradt az éjszaka
szellő-függönyös ablaka
fény illatú leheletét
telítik a madárzenék
természetes beavatásul
mibe az álmom visszaájul

~141~

nappalok – éjszakák
analóg fókuszát
gondolod-éled át
égi nagy inga leng
része vagy idelent

~142~

törvényerős dimenzióimat
harmonizálja hajnal / alkonyat
szinkronizálva lüktetésemet
vénségem így elnyújtott kikelet

~143~

kottázom ezt a szívzenét
néhány liternyi testbeszéd
még több évtizedem során
és egyre romlik az arány
(így élt száz évet nagyanyám)

~144~

tömény magány
az én ruhám
imitt-amott
kicsit kopott
talán silány
de ma ez a
pihe-puha
nehézkedés
belelapít

~145~

belső csodám ahogy üzen
a párbeszédes szív-üzem
vajon ezt a sziszifuszi
harcát mennyire élvezi
fájdalmaimra rezonál
pajzs-e neki a testhomály
mikor felejt mikor tanul
csatázva lankadatlanul

~146~

felhőbillentyűzet cserép
tetődön záporozza szét
mássalhangzói szövegét
rárimel a belső zenéd
mint a gyümölcsös mint a rét
és megfogannak az igék

~147~

tejútnyi kőzetgyűjteményt
varázsol az úrfény körénk
melléktermékek ők akár
a színek és az éjhomály
részletek összjátékaként
belőlük lelket kombinál
idők fölötti akarat
(és verseimbe szavakat)

~148~

mint annyi érző-holt dolog
vagy déli fényé hajnalok
a változásba simulok
életfogytiglani erény
hogy megmaradjak énnék én
majd a nihil úszik fölém

~149~

lomb-időm a levelek
Déva váraként lebeg
majd az ág csupasz marad
törvények fölött-alatt
szárnyat bont a gondolat

békém csak fegyverszünet
mely Damoklész kardja lett

~150~

pillanatoddal pillanathoz
ne az örök időbe tartozz
én sem rögzös dimenziókon
túlcsordult fénybe kapcsolódom
higgyük amit regél a tévé
váljunk a tegnap keretévé

~151~

negatív gömb a végtelen
anyagi pontja két szemem
úgy látom a kozmikus űrt
hogy ő a sorstörténetünk
és téridő-hiányukat
hogy az reflexnyi mozdulat
egyek vagyunk mindannyian
magát emészti ami van

~152~

van sziklaéjszakában sziklacsend
valami rajtunk mindig átdereng
vannak kicsi és nagy súlyok között
lélek-dinamikus ellenerők
*fejben kozmosz * friss káosz odakint*
hozzánk szervülnek hű szerszámaink

~153~

önnönmagunkért élni jó
súgja az evolúció
körözve örvények fölött
mikor a zuhanás örök
kozmosznyi káoszból vagyunk
haláli kerete a múlt

~154~

magával folytat párbeszédet
bolygónkon a törékeny élet
például rügyek – költemények
eszményt ki-ki magának állít

hogy jóra törjön mindhalálíg
én is csillagfény monológok
fátyol-csendjére hangolódok

~155~

szivárvány színenergiák
lelkemben ívelnek tovább
mint szellemi üzemanyag
feltöltve a csakraimat
skálájuk hangulatvilág
átfesti minden pillanat

~156~

ébredt / altat / etet / itat
e kozmikus szerkezetű
önműködő napóramű
melynek mellékterméke vagy
mint sorsot érző gondolat
(légy percről percre boldogabb)

~157~

lelassult villámfény a nappal
és némított dörgés az éjjel
ezelőtt majdnem hetven évvel
szövetkeztem egy pillanattal
mely sorsomat zilálja széjjel

~158~

tudásunk szétszed-összerak
genetikai kódokat
mélyítve folyton önmagát
ez két párhuzamos világ
amely egymásban kóborol
mint űrben űr – tehát sehó

~160~

árnyékom anyagtalan
éjszakányi társa van
rajta-rajtam átsuhan
hadd aludjam ki magam

~161~

pentaton aurád
beszédes némaság
szellem-könnyű avagy
csonthéjú magja vagy
sok-sok felé nyitott
akár az évszakok
mindez annyit jelent
lebegsz se kint se bent

~162~

szelek-lombok duettjét
alkonyaim szerették
ma kezdtek gyűlni párbaj
felhők villám-kaszákkal

Nagy László Mihály

Halló, halló...

ha ló, egyen szénát

T. Zoli világéletében mindent akart. Ennek érdekében mindent eldobott, ami nem az ő érdekeit szolgálta. Egy szóban önző volt, két szóban: önző és magának való. Egyke gyerek, mindenki mindent elnézett neki. Az anyja majomszeretettel nevelte, az apja orángutánul nevelte az anyját. Kevés, mondhatni semmi sikerrel.

Egyetemre nem ment, katonaság alól felmentették, ült otthon és várta, hátha nyáron is behavazik. Imádta a téli sportokat, sízés, korcsolyázás, szánkázás, bobozás, majd a havas széllovazás, a síklás, a sebesség. Egyedüli olyan vezetési buli volt, ahol jobbról, balról is lehetett előzni. Amikor letette a sofőrvizsgát, talán ezért is havonta, negyedévenként elvették a jogsiját. De apuci visszaszerelte, hisz ő volt a város egyik legjobb ügyvédje, aki attól a pillanattól, hogy hozzáütött egy rendőrhöz, kijelentette, hogy többet egy hajszálnyit sem mozdít a fia érdekében. Be is tartotta, anyuci kérelmei, könyörgései, fenyegetései ellenére is.

T. Zoli vállalkozó lett, s megszületett az új, nagy álma: ingyen beszéljen a mobiljáról. Első lépésben ez ment a családjával, a munkatársaival.

De ő azt akarta, hogy mindenkivel, amikor, amennyit akar, annyit beszéljen. Álmaiban a magyar miniszterelnökkel bizniszelt, s olyan jól végezte munkáját, hogy kapott a magyar kormánytól egy olyan kártyát, amit nem kellett fizetnie, és annyit dumálhatott, amennyit nem szégyellt. El is mesélte álmát egy üzlettársának, aki miután kiröhögte magát, elmondta a megoldást: a M-Mobil társaságtól, akitől az internetes szolgáltatást kapja, a cége számláira, szerződjön annyi szolgáltatást, mobiltelefont, internetet, tévét, csatornákat, ameddig belép a VIP kategóriába, s akkor kap egy olyan kártyát, amelyikről akár az amerikai elnököt is felhívhatja, ingyen és bérmentve. Meg is tette, még a budi lehúzója is M-Mobilos volt. Mindenható, mindentudó kártyát kapott.

A nagy álma teljesült. S tartott, amíg bebukott, lebukott. A kártyát még akkor sem vették el. A számlákat fizette, a véget nem érő szófosás aktív maradt. S most bazsarózsázhatja.

Minden ismerősének megmondta, csak csörögjön, és ő visszahívja, ő a menő, a nagykutya. Ment minden, ahogy az a nagykönyvben meg van írva, a bukásig, aztán elmaradtak a hívások, nem tudta, miért, ő úgynaz volt, aki előtte, de ellőtte egy picurnyt.

Nem az ő hibája.

Mindenki téved, hisz emberek vagyunk.

Az elején nem csengettek rá, utána ő hívta a barátait, s mindenkinek épp sürgős találkája, megbeszélése volt, vagy épp vezetett.

Az orránál fogva vezette szinte mindenki.

Most is itt járkal fel, le, már az ausztráliai barátai sem válaszolnak. Kint gyönyörűen süt a Nap, mindeki sétálgat, sétáltat, kutyát, unokát, gondolatokat, s ő járkal, mint egy töketlen kutya. Igazságtalan az élet.

De eljön majd az ő ideje is, és akkor majd az asztalra csap.

Egyelőre a börtönőr, nem az asztalra, a rácsokra csapott, gumibottal:

— 45813-as elítélt, szedje a cókókját, felmegy egy emelettel, hozhatja a mobilját, a börtönigazgató megengedte, ott is használhatja.

T. Zoli vette a mobilját, s úgy csapta a falhoz, hogy szúnyograjként röppentek a darabjai, majd orrhangon hozzátette:

— Kell a bánatnak. Többet nem mondom: Halló, ha ló valaki, egyen szénát.

Nagy Székely Ildikó

Tudatlanul

Emlékeidtől megtépzott lelkem
 ószerre való régi-rossz kacat
 vagy elpazarolt, értékes darab,
 ki tudja már, egyedül Alkotója
 foghatja pártját, bíraskodhatik.
 De, amíg voltál, őt is elfeledtem,
 képét lyukas szívemből kiejtettem,
 és így már azt sem tudom, honnan jöttem,
 és hány napig foglak még várni itt.
 Fény után vágyom, tiszta, meleg ágyra,

hogy velem maradsz — a bizonyosságra,
 de így csak állok, és szemem meresztem,
 ki tudja mire: életre? halálra?
 Lyukas szívemnek Alkotója, kérlek,
 nézz el nekem mindent, ha visszatérek
 hozzád, s ha mégsem,
 hagyj megsemmisülni,
 de ne engedd az ószerre kerülni
 lelket tépő, lélektől tépetett,
 halandó, szép emlékeimet.

P. Buzogány Árpád

Arcodhoz érni

Arcodhoz érni szeretnék
meleg tenyérrel,
mégis az utánad nyúló
kezem nem ér el,

messzire mentél, messzire,
hívott a távol —
piruló hajnal lehet-e
a napnyugtából?

bírság helyett

akár le is írhatnám
levélben — megható:
a nem szeretett nőkért
te lettél az adó,

a bírság meg az áfa,
minden, mi másnak jár,
és nem tudhatom, hölgyem,
mindezért mit ajánl,

mert hogy megérdemelnék
valami nagyszerűt,
holtbiztos. Bár a lelkét,
ha teste elkerült.

A semmibe!

Semmibe néző szemem
de jó, hogy sosem látod.
És minden lábnyomodba
nem ültetek virágot.

Csak táncolj! Most neked szól
a zene; csillagképek
halványulnak mögötted,
s nem nézem, melyik épebb,

mi maradhat meg nekem.
Szemeimet becsukom,
így zárlak be magamba,
s neved semmibe sűgom.

Beke Sándor

Kifordított világ

A macska felszökött az asztalra —
Az asztalon felejtett tej megitta a macskát.

A tehenet a gazda kicsapta a legelőre —
A legelő lelelte a tehenet a pusztán.

A szobrász kőkeresztet faragott —
A kereszt felrajzolta önmagára a szobrászt.

A költő versében azt írta, béke van —
A béke tüntető embereket hívott össze az utcán.

Az óra másodpercnyi pontossággal mérte az időt —
Az idő tiltakozni kezdett, s leállította az órát.

Kézfogás urakkal

Elhatároztam,
hogy úriember módjára
fogok majd kezét mindenkivel,
ezért fegyelmezetten és komoran
néztem szembe a mozdulatlan,
élettelen tárgyakkal
és nyújtottam előre a kezem,
jól megszorítva
a kezét a mister semminek,
a don semmiházinak
s a lord senkinek.
Egyszóval,
ha valaki látott volna,
nem restellte volna kimondani:
— Oda nézz!
Ez az ember gyakorolja
a kézfogást a levegővel.

Vagy talán többet süt a Nap?

Azt mondják,
akit vagy amit sokszor emlegetnek,
az eljön,
s amiről sokszor beszélnek,
az bekövetkezik.

A szabadság egy fénysugár.
A Nap sugara.

Jaj,
most már értem,
hogymért is hangoztatják annyiszor
a globális felmelegedést.

A pórul járt macska

A macska a konyhából
egyenesen az ablakpárkányra ugrott
a virágcserep mellől a lábasa,
a hűlni kitett töltött paprika levesbe,
a babérleveles
paradicsomszósztenger közepébe.
Amikor felébredt a tengerben,
ijedtében megrázta a fejét
és kiszökött a járdára.
Pirosan futott előre,
s mintha rángógörccse lenne,
lábát rázta,
s megrémülve
szaladt tovább a járdán.
Az iskolából hátukon
dagadt hátitáskával
gyerekek mentek hazafelé,
s felvihogtak,
mikor meglátták
a pórul járt macskát.
Így maradt meg
a gyermekek emlékezetében

a piros macska,
 a nagymamáéban pedig
 a pléh lábosban
 a húlni kitett Vörös-tenger
 borsszemekkel teleszórva,
 dagadt zöldpaprika csónakjaival,
 s babérleveles evezőivel —
 a kárba veszett töltött paprika.

Álom

Ezüsthintó
 a városszéli
 rozsdabarna
 vastelepen.

Ráduly János

Haikuk

Ősanyánk

Csodállak téged,
 Napba iramló szarvas —
 Édes ősanyánk.

József Attila

„A semmi ágán
 Ül szívem.” — Ó, regényre
 Való gondolat!

Strázsálnak

Elutaztál a
 Messzeségbe. Gondjaid
 Nálam strázsálnak.

Vágyak

Csellengő vágyak.
 Néha összebújnak, mert
 Éheznek, fáznak.

Együttlét

A hiányodban
 Folytonos együttlétet
 Játsszom. Ugye, szép!

Köd

A köd haragszik:
 Mért olyan közömbösek
 A fehér fények?

Brauch Magda

A repülőtéren

Mit kerestem én a repülőtéren?

Még sohasem ültem repülőgépen. Nem mintha féltem volna, de nem volt rá alkalmam. Pedig akkor már 35 év körül jártam. De nem repülni készültem.

Akkor mégis mi a fenét kerestem a repülőtéren?

* * *

— Nézd szívem, ez nagyon szép újságírói feladat — ezzel biztatott a főnököm. — Az ilyesmit nem lehet kihagyni.

— De hát nem ide jött, nem bennünket tisztelt meg ez a híres operaénekes (akinek a nevét, melleleg, most hallom először), csak véletlenül — nyomtam meg a szót — itt kell átszállnia a mi repülőtérünkön, hogy hazamenjen a fővárosba. Még sohasem vendégszerepelt nálunk. Akkor miért kell kinyalni a...?

— Ez nem s... nyalás, ne így fogd fel, hanem egy jó alkalom arra, hogy interjút készítsetek vele, hisz itt kell rostokolnia a repülőtéren egy-két órát — beszélt többes számban a főnök, mert a „testvérlap” egyik szerkesztőjével együtt készültünk „meglepni” a hírneves művészt.

— Mit tud erről az énekesről? — kérdeztem útközben román kollégámat, hogy — ha már muszáj — legalább ne menjek oda teljesen készületlenül (a főnököm is csak a nevét ismerte). Kiderült azonban, hogy a kolléga még a nevét is hibásan ejti (idegen hangzású volt), és ő se hallott róla, a televízióban se látta soha, pedig ő nyilván azt a csatornát szokta nézni.

A repülőtérre érve — bár először jártam ott — megtaláltam azt a hivatalos személyt, aki odavezetett bennünket a művészhez, aki, miután a kávéscsészéje már üres volt, egy folyóiratot lapozgatott, unott arccal. Nem lehetett ráfogni, hogy szívesen fogadta volna az őt megzavaró két újságírót. Minimális udvariassággal, mondhatni, kényszeredetten válaszolt a sztereotíp kérdésekre: honnan érkezett haza, hol szerepelt, mit adott elő, volt-e nagy sikere (na persze, hogy volt), mikor és melyik operában fog fellépni legközelebb, mikorra várhatjuk, hogy városunkat is megtiszteli szereplésével (nem, nem készül ide) stb. stb. A végén egészen belejöttünk a jó riporter szerepébe, bár személyesebb témákat nem mertünk érinteni, mivel semmit sem tudtunk a magánéletéről. Örültünk, hogy ennyit is sikerült „kiszedni” interjúalanyunkból, akinek arcáról lerítt, de a hangjából is kihalatszott, hogy a pokolba kíván bennünket, pedig — vagy éppen azért, mert — nem viselkedtünk vérbeli, azaz rámenős riporterekként. Nem tudom, hogy alkalmi társam mire vitte aztán ezen a területen, bár úgy tűnt, hogy őt sem lelkesíti ez a „szép” újságírói feladat.

Arra sem emlékszem már, hogy lett-e riport és miféle ebből az interjúból (ha annak lehet nevezni). Bizonyára elkészült, és megjelent, de az biztos, hogy nem voltam rá büszke. Ellenkezőleg: megalázottnak éreztem magamat. Nem azért, mert a művész fölényesen, elutasítóan fogadott, hanem azért, mert igaza volt. Nem a színházban, nem az öltözőben kerestük meg kérdéseinkkel, nem is kereshettük ott, mert nem hozzánk jött. Arról nem tehetett, hogy át kellett szállnia egy város repülőterén, egy olyan városán, ahol még nem járt, ahova a közeljövőben nem is készül, tehát nem érdekelte. Lehet, hogy sok más exhibicionista társa, közismert — ma úgy mondják — celeb örült volna annak, ha még ilyen alkalmmal is megkeresik az újságírók és szerepel a sajtóban.

A mi „emberünk” nem örült a véletlen alkalom szülte nyilvánosságnak, és majdnem biztosan állíthatom, hogy nem is érdekelte a róla szóló riport (ha egyáltalán elküldték neki az anyanyelvén írottat).

Pedig biztosan nagy művész volt. Az eset után néhányszor felfigyeltem a nevére, mert különben szeretem az operát.

* * *

Azóta sok év telt el, változtak az idők, a szokások. Mostanában látott filmekben, telenovellákban — bárhol játszódnak — egyre gyakrabban mutatnak olyan jeleneteket, melyekben riporterek egész hada veszi körül, sőt valósággal megrohanja, kézben tartott mikrofonnal az ilyen „celebeket” — akik ezt egyáltalán nem bánják –, de olyan híres vagy érdekesnek tartott embereket is, akik kézzel-lábbal tiltakoznak a nyilvánosság ellen.

Ha ilyen jeleneteket látok, akarva-akaratlanul eszembe jut egykori repülőtéri emlékem. És örülök, hogy csak egyszer kaptam ilyen szép újságírói feladatot.

* * *

Most biztosan sokan nem értenek velem egyet, és nekik is igazuk van. Ez a foglalkozás — akik szeretik, azoknak hivatás — ilyen és ehhez hasonló munkákkal jár, ráadásul az elmúlt 40 év alatt sokat változott a világ, és benne a sztárok, a híres vagy ismert emberek felfogása is. Ma már a legtöbbszörük nem veszi zokon, sőt egyenesen igényli, hogy a riporterek — minden alkalmat kihasználva — népszerűsítsék őket. Azt is megértem, hogy az újságíróknak mindig az volt a dolguk, hogy ezt megtegyék. Interjút készítsenek velük ott, ahol elérik őket: az utcán, a vasútállomáson, a benzinkútnál, a repülőtéren. Ez igenis szép és érdekes újságírói feladat.

Csak én nem erre születtem. Erről én nem tehetek.

Demeter Attila

Béke...

Egyszer téged is bedarálnak
a fakó, arctalan tömegbe,
s bár mondogatod fűnek-fának
hogy sehogysen illesz a trendbe,
a fák azért csak egyre nőnek,
és fejed fölött hűvös árnyak,
tavaszt remélsz, de elmenőben
búcsút mondhatsz a régi nyárnak,

mert fúj a szél, és nincs egy ajtó,
mely oltalmazna, hogyha gyűrött,
kiszikkadt tested már feladná,
és puszta megszokásból tűröd,
hogy lassan körülvesz a semmi,
és örülsz annak, hogyha nem kell
az érvek okán öltre menni,
csak hallgatsz szomorú szemekkel...

Tán megspórolhatsz néhány évet,
az ostoba játszmának vége:
még az sem fáj, hogy nem fáj semmi,
a nihilben már szent a béke,
és elbeszélgetsz önmagaddal,
hisz jó ideig sosem tetted,
a fejed fölött hűvös árnyak,
de nincs már hatalmuk feletted.

Egy jót röhögsz a sors poénján,
míg a többség már téged bámul,
nem érti, mi ebben a vicces,
a mosolyodtól csak elámul,
s míg lassan távolodsz a csendben,
elül a zaj és ím, a múltad
démonai már nem zavarnak,
ráncaid lassan kisímulnak.

Márton Károly

Számadás

Írtam néhány sort
egy újság szélére,
de tűzgyújtó lett
belőle — év végére.

Nem haragszom

Ha elmegyek mellette,
Köszönök, s nem fogadja,
De nem haragszom rá, mert
Petőfi Sándor szobra.

Változás

Mint Botond a buzogánnyal,
Minden kaput betörtem,
De mostan nincs, amit tennem,
Levegőfal közted, köztem.

Kacérnak nézte...

Kacérnak nézte
A nőt, a meztelent,
Pedig csak nudista
Strand volt odalent.

Úgy szeretek...

Úgy szeretek messze menni,
Minden este hazaérjek,
Hogy reggel majd kipihenten
Várjanak a messzeségek.

Óvodás szerelem

Az óvodában egy kislány
Pusztit adott, kezem szorította,
Másnapra már az övé volt
A nővérem babarongya.

Bosszú

Szőlőt tőkén
Kapta a fagy,
A szemek önként
Lehullanak.

Csire Gabriella

Regélő napkelet (XVIII.)

Jónás, aki bűnbánatot hirdetett

— Indulj azonnal Ninivébe — parancsolta Jónás prófétának az Úr —, és emeld föl szavadat a város lakói ellen, mert égig érnek bűneik!

Jónás elindult, mint aki sürgős utasítást teljesít. De fejében mást forgatott. Miért menjen épp ő Ninivébe, hogy megfeddje az elvetemülteket? Úgyse hallgatnak rá s még megérheti, hogy elkergetik vagy megkövezik. Jobb lesz, döntötte el, ha elrejtőzik az Úr elől, és parancsát elodázza. Jáfó kikötőjébe sietett, hogy innen hajóval Tarsziszbába meneküljön.

A hajó indulni készült, amikor Jónás a kikötőbe ért. Megadta gyorsan a hajóbért és felszállt.

De Isten, aki a Jónás szívébe látott, szelet kavart, iszonyú fergegetet. Dülöngélt, remegett a hajó a nagy viharban. Réműletében minden hajós a maga istenét hívta segítségül. A fedélzetet elárasztó víztömeg elől Jónás letámolygott a hajó aljába. Szédült, forgott vele a világ, azt se tudta, holt-e vagy élő. Így hevert jó ideig félig eszméletlenül.

A kormányos mester, aki a lékeket próbálta eltömni, egyszer csak belebotlott Jónásba.

— Mi lelt, hé? — rázta fel a prófétát. — Ne aludj most! Inkább kiálts Istenedhez, mert mind ideveszünk.

Jónás kábán meredt a kormányosra. De már többen is körülállták.

— Ki vagy? — faggatták. — Honnan jössz? Van-e néped, otthonod, vagy még Istened sincs? Ki tudja, nem te hoztad ránk ezt a nagy megpróbáltatást?

— Vessünk sorsot! — határozott gyorsan a kormányos. — Az rántott minket végveszélybe, akire a sors esik.

Jónás mély döbbenetére a hajósok sorsot vetettek, és a sors épp rá esett.

— Héber vagyok — szólalt meg ekkor a próféta —, és az Urat félem, az egek Isténét, a tenger és a szárazföld teremtményét. Az ő színe elől futok én.

A vihar dobálni kezdte a hajót, s pörgetni, hogy recsegett-ropogott minden deszkaszál. A hajósokat iszonyú félelem fogta el.

— Mit tettél, ember! — támadtak Jónásra. — A tenger egyre jobban háborog!

— Vessetek a tengerbe — kiáltott fel Jónás —, mert jól tudom, miattam támasztott ekkora vihart az Úr.

A hajósok magára hagyták Jónást, és rettentő erőfeszítéssel megpróbálták a szárazföld felé kormányozni a hullámverte hajót. Ekkor elsötétült az ég, és dübörgő tengervíz zúdult a fedélzetre.

— Dobjuk a vízbe ezt az embert! — tértek vissza Jónáshoz. — Minek veszszünk el miatta!

Felnyalábolták a prófétát, és a háborgó tengerbe vetették, majd ki-ki Istenéhez fohászzkodott, sírt, könnyörgött és nagy-nagy fogadalmat tett, csak hogy életben maradjon.

Amint Jónás elmerült a vízben, a vihar elállt. A hullámok elsimultak s felszakadoztak a fellegek. A hajó zavartalanul folytatta útját Tarszisz felé.

A Úr hatalmas cethalat küldött Jónáshoz, aki egyre mélyebbre süllyedt a vízben. Az óriáshal nagyra tátotta száját, hogy egészben nyelje le a prófétát. Jónás három napon s három éjen át vergődött szörnyű kínok között a hal belsejében.

— Hallgass meg, Istenem, nyomorúságomban hozzád kiáltok! — könnyörgött a Úrhoz. — Azt hittem, én balga, hogy elrejtőzhetem szemed elől. De már csak egy vágyam maradt: bárcsak láthatnám még egyszer szentséges templomodat! A tenger mélyére vetettél, Istenem. Víz súlya nyomott-lapított, vad örvények téptek-cibáltak, s én nyeltem egyre a sós vizet. Jaj, most hegyek súlyával nyom a hal, rámcukódtak a föld zárai. Hínár fojtogat, ó, hozzád fohászokodom az örök éjszakában! Tudom már, hiába futottam előled. Gyötrelmet és boldogságot egyedül Te osztasz. Engedd, Uram, hogy megtarthassam neked tett fogadalmamat, szabadíts meg engem, az engedetlen szolgát!

Az Úr meghallgatta a próféta könnyörgését. A cethal ekkor kivetette magából Jónást, egy hullám pedig a partra sodorta.

— Kelj fel — hallotta ismét az Úr szavát a próféta —, siess Ninivébe, és fenyítsd meg a város lakosait, amint egyszer már meghagytam!

Jónás fölkelt, és elindult a pompás város felé. Amint odaért, kezdte bejárni a nagyváros utcáit, tereit. Már az első napon kiállt a nép elé.

— Még negyven nap — prófétálta —, és elpusztul Ninive! Térjete meg, hagyjatok fel bűneitekkel, különben városotokat kénkövek sújtják, s elnyeli a föld.

A niniveieket gondolkodóba ejtette a próféta beszéde. A második napon Jónás a város másik részében hirdette Isten szavát.

— Rendeljétek el a böjtöt! — prédikálta. — Öltözzetek zsákba, és tartsatok bűnbánatot, nehogy fejetekre szálljon az Úr haragja! Mert egy nap híján a negyvennek, és Ninive megsemmisül. Az egész várost tűz emészti el.

A niniveiek Istentől való félelmükben böjtölni kezdtek, és kicsinytől nagyig zsákba öltöztek. A harmadik napon nagy sokaság figyelt már Jónásra. A próféta éles hangja elhatolt a trónteremig.

A király, minden főember, férfi, asszony és gyermek, Ninive egész népe buzgón fohászzkodott Istenhez, durva darócban, szigorú böjtben. Semmit sem kószoltak meg, vizet sem ittak.

— Ki tudja — tartottak őszinte bűnbánatot —, talán megkegyelmez az Isten és bűneinket megbocsátja.

A bűneiket bánó emberek s a rettegés láttán, amely elhatalmasodott Ninive lakóin, pusztító szándékával felhagyott az Úr.

Jónás kiment a városból. De nem ment messzire. Szerette volna látni, mivé teszi az Úr haragja Ninivét.

Eltelt a negyven nap, és Ninive érintetlenül állt. Jónás, aki azt jövendölte a pompás város lakosainak, hogy tűz emészti, föld nyeli el őket mindenestül, szörnyű haragra gyúlt. Ezért kellett futnia Tarsisz felé rest szolgaként az Úr elől, hánykódnia a viharvert hajón, tengerben fuldokolnia és vergődnie iszonyú kínban a cethal belsejében? Ezért kellett annyi napon át járnia Ninive utcáit s tereit, az emberek bűneit felrónia, hogy az ítélet mégis elmaradjon?

— Uram — kiáltott Jónás az Istenhez —, mire való volt prédikálnom? Jobb nekem meghalni, mint szégyenben élni!

— Vajon méltán haragszol-e? — kérdezte az Isten Jónástól, majd eltűnt szeme elől.

Az elbúsult próféta leült a forró homokba. Isten kúszó indájú tököt növesztett, a növény széles levelet hajtott, hogy megoltalmazza a napsütéstől a prófétát. Jónás gondtalanul hevert az árnyékban. Másnap hajnalra az Úr rendeléséből egy parányi féreg átfúrta a növény gyökerét, és a sárga virágú tök hirtelen kiszáradt, levele lehullt. Napkeltekor Isten tikkasztó keleti szelet támasztott, hogy Jónás ne menekülhessen a tűző nap elől.

— Még a tök levele is elszáradt fejem fölött! — méltatlankodott Jónás. — Ninive tornyai bezzeg fényesen tündökölnek, nekem meg tenyérynyi árnyék se jut. Jobb halnom, mint élnem!

— Vajon van-e okod haragudni? — kérdezte ismét az Úr.

— Nincs, ami haragomat enyhíthetné — felelte Jónás dacosan.

— Lám, sajnálsz a kúszó indájú tököt, amely egyetlen éj alatt nőtt fel s hajtott levelet, hogy a következő éjszakán kiszáradjon gyökerestül. Szánod, ugye, holott nem te ültetted, s nem a te fáradozásodnak köszönhetette létét.

— Mit akarsz ezzel mondani, Uram? — hökkent meg Jónás.

— Ninivében több mint tizenkétszer tízezer ember él, a nyájokról nem beszélve — mondta az Úr —, s te elkívántad volna, hogy megsemmisítsem a várost mindenestül. Rest voltál, Jónás, önző s engedetlen! Most meg a hiúság gyötör. Gondolj már embertársaidra, s a más bajára is! Nézd, Ninive lakói balgák, bűnösök, de úgy látom, szeretnének megjavulni. Megbocsátottam nekik, mert szándékaikban nincs hiba.

Ilyés András Zsolt

Kapanyélből vándorbot

Papíralapú mosoly
kényszerből bájos,
érzelmetlen érték,
mulandó és baljós,
fékezhetetlenek
a rossz harcmezőkre menők,
sehonnai bitangok,
vagy nemzetet mentők.
Könnyáztatta családi portrék
és sovány fohászok,
se Isten, se haza,
csak világlátott poggyászok.

Nemek csataterén
vajúdik a teremtés,
várjuk, mi lesz holnap:
keresztelő vagy temetés ?
Kiszikkadt már e földből
a(z) (h)ósi vér és verejték,
kardokat, láncokat
júdáspénzzé verették.
Piacra kínált szívek
és vérző donorok,
sorra tévedünk el
a nézőpontokon.

Dunáról, Tiszáról, Oltról
kesergőjét fújja a szél,
parlagok porával takarja
nyomaikat szanaszét.
Ne kövess könnyű zsoldot,
maradni bátorkodj,
ne legyen vesztetre:
kapanyélből vándorbot.

G . Szabó Ferenc

Titkok

Ti azt hiszitek ismertek
tudjátok a napi igém és
mulattok pajzán reggeleim nyögéseim
de amikor Mari megszök a papoktól
feljön hozzám a hiúban
csak engem kíván
s még előtte is
láthatatlanok csókjaink.

Tebenned örökre

Elhatároztam belevágok
körülöttem giccsdarab szilánkok
balra nem térni sem jobbra
takarozni hidegben a -nya-szóval
színeznél reggeltől estig
a sötét álmait
és észre sem venni
mikor jön az magával vinni.

Ráduly János

Félpreces történetek (XV.)

Kocsit hajtatok

— A dédapám s András nagyapám — mondta Gyuri — többször beszélgettek a halálról. Ma is emlékszem a mozdulatokra, ahogy a nemet intették.

— Hogyan intették?

— A jobb kezüket meglógatták jobbra, aztán balra, s dúdolták a régi rigmust: „Hogyha meghalok, / Nem menyek gyalog, / Szent Péterhez is kocsit hajtatok.” Hát nem tudtak kocsit hajtatni, gyalog vitték ki őket a temetői sírhoz.

Ami megmaradt

Megérkeztem a kocsmába, Vencel ott üldögélt az ajtó mellett, a sörét töltötte ki a pohárba. Azt mondta:

— Azt iszom, ami megmaradt.

Nem értettem. Fölvilágosított:

— Né, tanár úr, kértem egy sört, s ahogy kezdtem elhelyezkedni a széken, a kezem levette az üveget. Lehullt a betonpadlóra, nagyot koppant, s csodák csodája, épen megmaradt. A sörnek csak a fele folyt el. Most azt iszom, ami megmaradt.

Büszke vagyok

Elemér feldúlt állapotban lépett ki a kapun, Sándor épp hozzá közeledett.

— Képzeld el — szólt Elemér —, a feleségem újból hisztizett: „ez sem jó, az sem jó, semmi sem jó!” Fennhangon beszélt, kivörösödött bele.

— Ne izgasd magad — vette át a szót Sándor, — a helyzet nálunk is hasonló. De büszke vagyok a következőre: a feleségem soha nem mondta azt, hogy ne dolgozzam. Érted-e?

— Igen, köszönöm a választ. Megértettem.

Cipelem a jövődöt

A kis óvodás Emese ma reggel bejelentette:

— Csak úgy megyek az óvodába, ha édesapám a nyaka köré vesz.

— Jó, a nyakam köré veszlek — válaszolt az édesapa.

A kislány ujjongva vette magához a tízórait. Elindultak. Az utcán régi barátal találkoztak, aki megjegyezte:

— Te András, az Isten jól felvitte a dolgodat.

— Igen — válaszolt András —, a nyakam körül cipelem a jövődöt.

Fülöp Kálmán

Megszakadt beszélgetés

A törtrész apró homályán
megszakad a beszélgetés —
kényszerképzet, hogy
újra álmodd azt amit
magad sem értesz,
a cseresznyeérés nesztét,
hangtalan suhanását
az időnek, amelyben
milliók sodorják
a puszta lét fonalát
kesernyés sóhajjal
magukba roskadva:
a történelem
rezzenéstelen arcán.

Csak váz és keret

Csak váz és keret
az időtlenségben, amelyre
rá építetek mindent,

és nem jöhet
semmi, ami
akaratomból kibillent,

értelmem síkján
dől el a játszma,
szabad az elme —

én vért izzadok
üres lapokra:
szavakat versbe.

Gyönyörű teher

Nem gubózom be önnön
selyemmaszlagomba,
szavak röpítik világba
buzgó forrásaim,
s úgy rakom azokat
asztagokba mint
félteve őrzött
apró kincseim,
mély-dús kutamban
nem apad a víz,
s ha mégis, akkor
kimenekülök magamból,

angyalok játszanak
velem önfeledten,
s verssorok nőnek
vihardús havakból,
s a mély-kék határain
Édenem virágágyásai
beragyogják a
paradicsomi terhet
és édes büntetésem,
hogy halálomig
gyomlálhatom
ezt a gyönyörű kertet.

